HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שמחה אינה נוהגת אלא בזמנה אמר רב [א]מגילה בזמנה קורין אותה אפי' ביחיד שלא בזמנה בעשרה רב אסי אמר בין בזמנה בין שלא בזמנה בעשרה [ב]הוה עובדא וחש ליה רב להא דרב אסי ומי אמר רב הכי והאמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב פורים שחל להיות בשבת ערב שבת זמנם ערב שבת זמנם והא שבת זמנם הוא אלא לאו הכי קאמר שלא בזמנם כזמנם מה זמנם אפי' ביחיד אף שלא בזמנם אפילו ביחיד לא לענין מקרא מגילה בעשרה אלא מאי ערב שבת זמנם לאפוקי מדרבי דאמר [ג]הואיל ונדחו עיירות ממקומן ידחו ליום הכניסה [ד] הא קמ"ל דערב שבת זמנם הוא:

מתני' [ג]אי זו היא עיר גדולה כל שיש בה עשרה בטלנין פחות מכאן הרי זה כפר באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין אבל זמן עצי כהנים [ה] ותשעה באב חגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין [א]עא"פ [ו] שאמרו מקדימין [א] ולא מאחרין מותרין בהספד ובתענית ומתנות לאביונים [ה]א"ר יהודה [ז]אימתי מקום שנבנסין בשני ובחמישי אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי אין קורין אותה אלא בזמנה: **גמ'** תנא עשרה בטלנין שבבית הכנסת: באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין: מ"ט אמר רבי אבא אמר שמואל [ו]ה"מנין [1]ולא יעבור ואמר רבי אבא אמר שמואל [ו]ה"מנין שאין מונין ימים לשנים שנא' [2]לחדשי השנה חדשים אתה מונה לשנים ואי אתה מונה ימים לשנים ורבנן [ו] דקיסרי משום ר' אבא אמרו [ז]מנין שאין מחשבין שעות לחדשים שנא' [3]עד חדש ימים ימים אתה מחשב לחדשים ואי אתה מחשב שעות לחדשים: אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב וחגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין: [ו]תשעה באב אקדומי פורענות לא מקדמי [ח]חגיגה [ט]והקהל משום דאבתי לא מטא זמן חיוביהו תנא חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין בשלמא חגיגה דאי מיקלע בשבתא מאחרינן לה לבתר שבתא אלא זמן חגיגה מאי היא אמר רב אושעיא הכי קאמר חגיגה בשבת ועולת ראייה אפילו ביו"ט דזמן חגיגה מאחרין מני ב"ש היא דתנן [י][ב"ש אומרים] מביאין שלמים ביו"ט ואין סומכין עליהן אבל לא עולות וב"ה אומרים [יא]מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן רבא אמר חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין טפי לא דתנן [יב]מי [יג]שלא חג ביו"ט הראשון של חג [יד]עבר הרגל ולא חג אינו חייב כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג [טו]עבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו רב אשי אמר חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין [טז]ואפי' עצרת דחד יומא מאחרין דתנן מודים שאם חל [יז]עצרת להיות בשבת שיום טבוח אחר השבת אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא רבי נטע נטיעה בפורים ורחץ

הוה עובדא וחש ליה רב להא דרב אסי. מכל מקום הלכתא כוותיה דרב דהא ר' יוחנן [ג] אימתא כוותיה פרק שני (דף יט:) דקתמר התקוע במגילה הכתובה בין הכתובים [ד] (יבמ) ומסיק הא ביחיד הא בצבור מלמד שאם קורין אותה ביחיד וכן הלכה דרב ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן וכ"ש הכא דקיימינן אמאי שיטתא ועולת דרב אסי תלמיד דרב הוא [ה] ורבינו יוסף אמ' ירושלים פסק להך ביחיד כרב נחמן וכן נמצא בתשובת רש"י שהמיר גלגלה בעשרה רב אסי אמר בין בזמנה בין שלא בזמנה בעשרה הוה עובדא וחש ליה רב להא דרב אסי ומי אמר רב הכי והאמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב פורים שחל להיות בשבת ערב שבת זמנם ערב שבת זמנם והא שבת זמנם הוא אלא לאו הכי קאמר שלא בזמנם כזמנם מה זמנם אפי' ביחיד אף שלא בזמנם אפילו ביחיד לא לענין מקרא מגילה בעשרה אלא מאי ערב שבת זמנם לאפוקי מדרבי דאמר [ג]הואיל ונדחו עיירות ממקומן ידחו ליום הכניסה [ד] הא קמ"ל דערב שבת זמנם הוא:

מתני' [ג]אי זו היא עיר גדולה כל שיש בה עשרה בטלנין פחות מכאן הרי זה כפר באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין אבל זמן עצי כהנים [ה] ותשעה באב חגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין [א]עא"פ [ו] שאמרו מקדימין [א] ולא מאחרין מותרין בהספד ובתענית ומתנות לאביונים [ה]א"ר יהודה [ז]אימתי מקום שנבנסין בשני ובחמישי אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי אין קורין אותה אלא בזמנה: **גמ'** תנא עשרה בטלנין שבבית הכנסת: באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין: מ"ט אמר רבי אבא אמר שמואל [ו]ה"מנין [1]ולא יעבור ואמר רבי אבא אמר שמואל [ו]ה"מנין שאין מונין ימים לשנים שנא' [2]לחדשי השנה חדשים אתה מונה לשנים ואי אתה מונה ימים לשנים ורבנן [ו] דקיסרי משום ר' אבא אמרו [ז]מנין שאין מחשבין שעות לחדשים שנא' [3]עד חדש ימים ימים אתה מחשב לחדשים ואי אתה מחשב שעות לחדשים: אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב וחגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין: [ו]תשעה באב אקדומי פורענות לא מקדמי [ח]חגיגה [ט]והקהל משום דאבתי לא מטא זמן חיוביהו תנא חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין בשלמא חגיגה דאי מיקלע בשבתא מאחרינן לה לבתר שבתא אלא זמן חגיגה מאי היא אמר רב אושעיא הכי קאמר חגיגה בשבת ועולת ראייה אפילו ביו"ט דזמן חגיגה מאחרין מני ב"ש היא דתנן [י][ב"ש אומרים] מביאין שלמים ביו"ט ואין סומכין עליהן אבל לא עולות וב"ה אומרים [יא]מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן רבא אמר חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין טפי לא דתנן [יב]מי [יג]שלא חג ביו"ט הראשון של חג [יד]עבר הרגל ולא חג אינו חייב כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג [טו]עבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו רב אשי אמר חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין [טז]ואפי' עצרת דחד יומא מאחרין דתנן מודים שאם חל [יז]עצרת להיות בשבת שיום טבוח אחר השבת אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא רבי נטע נטיעה בפורים ורחץ

שמחה. של מאכל ומשתה: **גומנה.** כ"ד מתוך שהיא מוצה בו ביום על כל יחיד ויחיד קורין אותה לפילו ביחיד להכל קורין בו ואיכא פרסום נס: **שלח גומנה.** כגון כפרים המקדימין ליום הכניסה אין קורין אותה שלח בעשרה דבעינן פרסום ניסא: **ורב אסי אמר אין גומנה בין שלח גומנה.** מלוה לחזר אחר עשרה משום פרסומי ניסא. אבל מי לא משכח עשרה לא אמר רב אסי אלא לומר שאין לריכין שיהו כולן בקיאין בהלכות המגילה אלא אפילו אחד מהן בקיא בהלכות המגילה ויודע לקרותה בעשרה: **ומה ניה רב להא דרב אסי.** ומחזר על עשרה וקיבלן: **ערב שבת זמנם הוא.** משמע שהוא זמן הקבוע להו מימי מגני כנסת הגדולה מלמ לקמר מקדימין לערב שבת להכי קאמר ליה והא שבת זמנם הוא שהרי י"ד הוקבע לפרזים שלח להכי נקט להו ליצחא דמשמע מינה הואיל ותיקנו להן חכמי ישראל שחל להיות בכפר הגדולה להקדים משום דלמא הכי הוא לנו ביום וזמן הקבוע מתחלה לכל דבריו ואף על פי שהוא שלח בזמנן הוי כזמנן: **מתני' אלו אמרו.** בזמנים של מגילה אמרו מקדימין אם חל י"ד בשבת: **אבל זמן עצי כהנים ותשעה.** המשנה במס' תענית (דף כח.) שהיו משפחות של ישראל שקבוע להם ימים בכל שנה להביא עצים למקדש לצורך המערכה ומביאין קרבן עצים עמהן אם חל להיות בשבת מאחרין ליום מחר וכן תשעה באב אם חל להיות בשבת. והוא הדין ל"ז בתמוז ועשרה בטבת. והאי דנקט תשעה באב משום דלמסוך בשבת. **ואם אין לו** [ד"ה] **אלא אחד** [ד"ה] **מקדים.** כגון שחל להיות בשבת. והוא הדין ל"ז בתמוז ועשרה בטבת. **גמ'** תנא עשרה בטלנין שבבית הכנסת. וכן המלך קורא בתורה ומשנה ספר משנה תורה וכל העם מייעין לנוח ולהניח את עסק לכתיב הקהל את העם האנשים והנשים והטף [ו] ובשבת אי אפשר ומעכירין לומו למחר. ובגמרא ירושלמי [ז] מפרש להא דלא עבדינן ליה בשבת מפני הכימה כלתנן [ח] כימה של עץ היו עושין למלך בעזרה ויושב עליה ופרכינן התם ולעיבדה מתמחל ומסני למיקח ליה עזרה: **ולא מקדימין.** טעמא מפרש בגמרא: **גמ' עשרה בטלנין.** שבבית הכנסת שהן בטלים ממלאכתן ויגיעים משל עבור כדי להיות מצויין בתפלה בבית הכנסת לתמר מר במסכת ברכות (דף ו:) כיון שבא הקב"ה בבית הכנסת ואינו מוצא שם עשרה [ט] וכו': **מנין שאין מונין ימים לשנים.** כגון לתמר קונס יין שאני טועם לשנה מונה י"ג מדש מיום ליום ושם נדר בחמר נגיסן לסוף עד לחמר נגיסן הבא אע"פ שעדיין יש י"ם יום שיומת החמה יתירין על יומת הלבנה לו פעמים שאנו עושין מדשים תסרין: **שעות לחדשים.** כגון האומר זה גיטך חם לא בחמי מכאן עד מדש זה והיה מדש חסר וגם משחשיכה ליום כ"ט אין לומרים עדיין הוא בתוך המדש שהרי מדשה של לבנה כ"ט יום ומחלה: **אבל זמן עצי כהנים.** שהן יקדימוה לא יפלו ידי חובתן וכן עני כהנים שקבוע להן זמן קבוע בנדרים: **בשלמא חגיגה.** דקתני מתחרים מי ליקלע בשבת: **תשעה באב דומן חגיגה הוא.** שמותר להקדיש שלמי חגיגה ולפילו הכי מתחרין עולת ראייה עד מוצ"ש או עד מועד. והכי משמע ליעמא דבריימא מחגיגה מתחרין ועוד י"ם דבר אחד שהגיע זמנו מתחרין אותו יום אף שהוא יום חגיגה ואיתו ז' עזות שלייה שהיא חובת רגל כתכתיב לך ירמו בשמחת חגך [ט] (שמות כג) ומתניתן במסכת חגיגה (דף ז.) לא ילמו פני ריקם בעזות וחזחים ופפ"ח בי"ט לא קרבה וב"ש היא דאמרי מין מקריבין בי"ט עולה היכולה לבא למחר ותפילו היא חובת הרגל: **מביאין שלמים בי"ט.** שהן מאכל אדם בי"ט וכתיב לך אשר יאכל לכל נפש (שמות יב): **ואין סומכין עליהן.** שהסמיכה שבות היא דתנן [יא] (ביצה דף לו:) אלו הן משום שבות של גבי בהמה ועל אלו שקריבו בי"ט יסמכו מתחמול לילי יהו לבית שמאי מבע לסמיכה שחיטה[יב]: **אבל לא עולות.** אין מביאין לשכרי לכם ולא לנבוה: **וביה הלל אומרים מביאין שלמים ועולות.** ומה אני מקייש לכם לכם ולא לנבוה: **כל זמן חגיגה.** כל הרגל עד י"ט שלאחרון דשלי לשהותה: **רב אשי אמר חגיגה כל זמן שנאמרה בו חגיגה מאחרין.** שם נאמר בשבת ופפילו עצרת שהיתה אלא יום אחד שבעה ושמונים יום לה כל שבעה ועדיין יש לה זמן ליקרב: **ומודין בעצרת שאל להיות בשבת.** במסכת חגיגה (דף יח.) נחלקו בעצרת שאל להיות בערב שבת בית שמאי אומרים יום טבוח של עצרת אחר שבת ובית הלל אומרים אין לה יום טבוח אין לריך להמתין ליום טבוח שהשלמים [ועולות] קריבין בי"ט ומודין בעצרת שאל להיות בשבת שאין עולת ראייה ושלמי חגיגה קריבין בשבת וממתין ליום טבוח של קרבנות היום ולמחר השבת אלמא יש משלומין לעצרת: נקלוסה

שמחה. של מאכל ומשתה: **גומנה.** כ"ד מתוך שהיא מוצה בו ביום על כל יחיד ויחיד קורין אותה לפילו ביחיד להכל קורין בו ואיכא פרסום נס: **שלח גומנה.** כגון כפרים המקדימין ליום הכניסה אין קורין אותה שלח בעשרה דבעינן פרסום ניסא: **ורב אסי אמר אין גומנה בין שלח גומנה.** מלוה לחזר אחר עשרה משום פרסומי ניסא. אבל מי לא משכח עשרה לא אמר רב אסי אלא לומר שאין לריכין שיהו כולן בקיאין בהלכות המגילה אלא אפילו אחד מהן בקיא בהלכות המגילה ויודע לקרותה בעשרה: **ומה ניה רב להא דרב אסי.** ומחזר על עשרה וקיבלן: **ערב שבת זמנם הוא.** משמע שהוא זמן הקבוע להו מימי מגני כנסת הגדולה מלמ לקמר מקדימין לערב שבת להכי קאמר ליה והא שבת זמנם הוא שהרי י"ד הוקבע לפרזים שלח להכי נקט להו ליצחא דמשמע מינה הואיל ותיקנו להן חכמי ישראל שחל להיות בכפר הגדולה להקדים משום דלמא הכי הוא לנו ביום וזמן הקבוע מתחלה לכל דבריו ואף על פי שהוא שלח בזמנן הוי כזמנן: **מתני' אלו אמרו.** בזמנים של מגילה אמרו מקדימין אם חל י"ד בשבת: **אבל זמן עצי כהנים ותשעה.** המשנה במס' תענית (דף כח.) שהיו משפחות של ישראל שקבוע להם ימים בכל שנה להביא עצים למקדש לצורך המערכה ומביאין קרבן עצים עמהן אם חל להיות בשבת מאחרין ליום מחר וכן תשעה באב אם חל להיות בשבת. והוא הדין ל"ז בתמוז ועשרה בטבת. והאי דנקט תשעה באב משום דלמסוך בשבת. **ואם אין לו אלא אחד מקדים.** כגון שחל להיות בשבת. והוא הדין ל"ז בתמוז ועשרה בטבת. **גמ'** תנא עשרה בטלנין שבבית הכנסת. וכן המלך קורא בתורה ומשנה ספר משנה תורה וכל העם מייעין לנוח ולהניח את עסק לכתיב הקהל את העם האנשים והנשים והטף [ו] ובשבת אי אפשר ומעכירין לומו למחר. ובגמרא ירושלמי [ז] מפרש להא דלא עבדינן ליה בשבת מפני הכימה כלתנן [ח] כימה של עץ היו עושין למלך בעזרה ויושב עליה ופרכינן התם ולעיבדה מתמחל ומסני למיקח ליה עזרה: **ולא מקדימין.** טעמא מפרש בגמרא: **גמ' עשרה בטלנין.** שבבית הכנסת שהן בטלים ממלאכתן ויגיעים משל עבור כדי להיות מצויין בתפלה בבית הכנסת לתמר מר במסכת ברכות (דף ו:) כיון שבא הקב"ה בבית הכנסת ואינו מוצא שם עשרה [ט] וכו': **מנין שאין מונין ימים לשנים.** כגון לתמר קונס יין שאני טועם לשנה מונה י"ג מדש מיום ליום ושם נדר בחמר נגיסן לסוף עד לחמר נגיסן הבא אע"פ שעדיין יש י"ם יום שיומת החמה יתירין על יומת הלבנה לו פעמים שאנו עושין מדשים תסרין: **שעות לחדשים.** כגון האומר זה גיטך חם לא בחמי מכאן עד מדש זה והיה מדש חסר וגם משחשיכה ליום כ"ט אין לומרים עדיין הוא בתוך המדש שהרי מדשה של לבנה כ"ט יום ומחלה: **אבל זמן עצי כהנים.** שהן יקדימוה לא יפלו ידי חובתן וכן עני כהנים שקבוע להן זמן קבוע בנדרים: **בשלמא חגיגה.** דקתני מתחרים מי ליקלע בשבת: **תשעה באב דומן חגיגה הוא.** שמותר להקדיש שלמי חגיגה ולפילו הכי מתחרין עולת ראייה עד מוצ"ש או עד מועד. והכי משמע ליעמא דבריימא מחגיגה מתחרין ועוד י"ם דבר אחד שהגיע זמנו מתחרין אותו יום אף שהוא יום חגיגה ואיתו ז' עזות שלייה שהיא חובת רגל כתכתיב לך ירמו בשמחת חגך [ט] (שמות כג) ומתניתן במסכת חגיגה (דף ז.) לא ילמו פני ריקם בעזות וחזחים ופפ"ח בי"ט לא קרבה וב"ש היא דאמרי מין מקריבין בי"ט עולה היכולה לבא למחר ותפילו היא חובת הרגל: **מביאין שלמים בי"ט.** שהן מאכל אדם בי"ט וכתיב לך אשר יאכל לכל נפש (שמות יב): **ואין סומכין עליהן.** שהסמיכה שבות היא דתנן [יא] (ביצה דף לו:) אלו הן משום שבות של גבי בהמה ועל אלו שקריבו בי"ט יסמכו מתחמול לילי יהו לבית שמאי מבע לסמיכה שחיטה[יב]: **אבל לא עולות.** אין מביאין לשכרי לכם ולא לנבוה: **וביה הלל אומרים מביאין שלמים ועולות.** ומה אני מקייש לכם לכם ולא לנבוה: **כל זמן חגיגה.** כל הרגל עד י"ט שלאחרון דשלי לשהותה: **רב אשי אמר חגיגה כל זמן שנאמרה בו חגיגה מאחרין.** שם נאמר בשבת ופפילו עצרת שהיתה אלא יום אחד שבעה ושמונים יום לה כל שבעה ועדיין יש לה זמן ליקרב: **ומודין בעצרת שאל להיות בשבת.** במסכת חגיגה (דף יח.) נחלקו בעצרת שאל להיות בערב שבת בית שמאי אומרים יום טבוח של עצרת אחר שבת ובית הלל אומרים אין לה יום טבוח אין לריכין להמתין ליום טבוח שהשלמים [ועולות] קריבין בי"ט ומודין בעצרת שאל להיות בשבת שאין עולת ראייה ושלמי חגיגה קריבין בשבת וממתין ליום טבוח של קרבנות היום ולמחר השבת אלמא יש משלומין לעצרת: נקלוסה

מסורת הש"ס

א) קדושין מה: סנהדרין כט:, [נ]עניל ד:], ג) [נ]עניל ג:], ד) תענית יח., ה) [נ]עניל ג: ד:], ו) [מיר ז. ש"ב], ז) [סס], ח) ביצה טו., מגילה ד: ח: (ר"ה ד:), ט) מגילה ט. י. ביצה כ: ר"ה ד:, [יומא נ.], י) מגילה ח., כ) פ"ק דהסמן ועיין בכר"ף, ל) [דכרים נא], מ) [מגילה פ"ק ה"ד], נ) [סוטה מא.], ס) בדפ"ר טוקי: מיד כועם שממר מדוע נאמי ואין אומים ע), [ביצה כ:], פ) [נ"ל לא אומים יבמ], צ) [ועי' במוס' קדושין מה: ד"ה הוה], ק) נ"ל ומ"ל כ) מהכ"מ],

תורה אור השלם

1. קִימוּ וְקַבְּלוּ הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זַרְעָם וְעַל כָּל הַנִּלְוִים עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לִהְיוֹת עֹשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה כִּכְתָבָם וְכִזְמַנָּם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: אסתר ט כז

2. הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחׇדְשֵׁי הַשָּׁנָה:
שמות יב ב

3. עַד חֹדֶשׁ יָמִים עַד אֲשֶׁר יֵצֵא מֵאַפֵּכֶם וְהָיָה לָכֶם לְזָרְא יַעַן כִּי מְאַסְתֶּם אֶת יְיָ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם וַתִּבְכּוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לָמָּה זֶּה יָצָאנוּ מִמִּצְרָיִם: במדבר יא כ

גליון הש"ס

גמ' הוה עובדא וחש ליה רב. עי' ר"ה דף מ ע"א תוס' ד"ה ושמע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' יתמו ליום הכיפה קמ"ל כ"ש ותיבת הא נמחק: (ב) שם במשנה ומן עלי כהנים והעם ומשנה בתר: (ג) תוס' ד"ה הוה ובי' רבי יוחנן אית ליה בומיע בפרק שני: (ד) בא"ד הוה ליה לפרושי שאין מברך אלא בצבור: (ה) ד"ה עולות וכו' ללא נחלקו ב"ה על עולת נדבה של י"ט:

הגהות הגר"א

[א] במשנה (ולא מתחרין) תא"מ:

מוסף רש"י

עשרה בטלנין. שבטלין ממלאכתן שיהו מצויין תמיד בבית הכנסת שחרית וערבית כדתניא בתמכתא ברכות (ו:) כיון שבא הקב"ה בבית הכנסת ולא מלא עשרה וכו' (לעיל ג: ובטי"ז ב"ק פב. הובא לעיל שם). **אע"פ שאמרו מקדימין.** שקלפו קודם זמנה. מותרין בהספד ובתענית. כני ע"ז דכלכין וכני י"ד דכפרים ועיירות שקלפו מגילה קודם זמנה כדמפרש מגילה נקמ"ל ב"ש ב"ש ב"ש ב"ד בע"ו לא פסוס ולא יתכר. **שהכפרים** מקדימין ליום הכניסה, מומחין לומן ימים שקלפוהו קודם זמנה בהספד ותענית (תענית יח:). **מביאין שלמים ביו"ט.** לפי שיש בהן לכילת אדם (ביצה יב:). שיש בהן לורך מאכל הליום (חגיגה ז: יז:). **ואין סומכין עליהן.** שהסמיכה שבות היא משום שבות של גבי בהמה שאין שקריבו בי"ט יסמכו שכבר כתו היא קומך ומזי ליה משמתא כדעבי מיס ומנן (ביצה לו:) אין לוככין על גבי בהמה (ביצה יב:). **אבל לא עולות.** שאין קומך עליהן (חגיגה יז:). **ואין סומכין עליהן** (חגיגה יז:). שהסמיכה שבות היא משום שבות של גבי בהמה ועל אלו שקריבו בי"ט יסמכו מתחמול לילי יהו לבית שמאי מבע לסמיכה שחיטה (חגיגה יז:). **אבל לא עולות.** שאין מביאין עולות בתוכן שיכול להביא לאחר יו"ט (שם) מון ממחרין שהן שאין קריבן לבור חובן קבוע, אבל עולת יחיד לא יבא לפי שאין בה מנחת נסכים ואי אפשר להן בלא נסכים.

רבינו חננאל

שמחה, שהיא שעודת פורים, לא תהא אלא בזמנה שהוא יום י"ד ויום ט"ו באדר. אמר רב מגילה בזמנה, כלומר בי"ד, קורין אותה אפילו ביחיד. שלא בזמנה, כגון י"א י"ב י"ג שמקדימין ליום הכניסה, אין קורין אותה אלא בעשרה. וקיימא לן כרב, דהא ר' יוחנן אמר בפירוש בפרקין דקמא הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים לא יצא, לא אמרו אלא בציבור, לאו מכלל דסבירא ליה שקורין אותה ביחיד. רב אסי אמר אפילו בזמנה בעשרה. הוה עובדא וחש לה רב ולא קראה בזמנה אלא בעשרה, כרב אסי. ואקשינן ומי אמר רב שלא בזמנה קורין אותה בעשרה, כלומר כגון הכפרים וכיוצא בהן, אין קורין אותה אלא בעשרה. והאמרינן משמיה דרב פורים שחל להיות בשבת ערב שבת זמנם, ערב שבת זמנם והא שבת זמנם, ופרקינן הכי קאמר ערב שבת שהוא שלא בזמנו של קריאת המגילה קורין אותה בזמנו, מה זמנו אפילו ביחיד כך שלא בזמנו אפילו ביחיד. ותדחינן לא לענין מקרא מגילה, בעשרה, ושלא בזמנה היא. ואלא מאי ערב שבת זמנם, כלומר שקורין בערב שבת המגילה כאילו זמנם הוא, ולאפוקי מדרבי דאמר כל הנידחין ידחו ליום הכניסה, קא'מר דערב שבת זמנם. ואף על גב דחש לה רב להא דרב אסי, קיימא לן כרב דאמר אפילו ביחיד. תלמוד ארץ ישראל ר' בא בשם ר' יהודה כל שאמרו חכמים ידחה ממקומו ויקרא ובלבד בעשרה. ואנן תמן רבנן קורין אפילו ביחיד. הילכך קורין השתא אפילו ביחידי [דהא קורין המגילה בי"ד ובט"ו שהוא זמנה (אפילו ביחידי)]. ועוד האמר ר' בא אנן תמן רבנן קורין אפילו ביחיד, וקיימא לן מעשה רב. מר רב צמח דצ"ל כתב בשליח ציבור הקורא את המגילה שקורא וכורך בספר תורה. ורבנו האי דצק"ל א'מר מנהגא דחזינא קורא ופושט כאיגרת, אבל קורא וכורך בספר תורה לא חזו לנא. (לתלמודינו). **מתני'** איזוהי עיר גדולה כו'. תנא עשרה בטלנין בכנסת פחות מיכן הרי זה כפר. ירושלמי עשרה בטלנין בכנסת ממלאכתן. (ו) אמר ר' יהודה כגון אנו שאנו צריכין (לתלמודינו). תאני כפר שאין בו עשרה תקנתו קלקלתו ונעשה כעיר. **באילו אמרו** מקדימין וכול'. (פיר') קריאת מגילה ותרומת שקלים, דכתיב ולא יעבור. **אבל** סעודת פורים

עין משפט נר מצוה

כה א מיי' פ"א מהל' מגילה הלכה ז סמג עשין ד טוש"ע ת"ח סי' תכ"ה סעיף יח: כו ב מיי' שם הלכה ח סמג שם:

כז ג מיי' שם פ"ג הלכה יג: כח ד מיי' שם פ"ב הלכה ח: כט ה מיי' פ"ג מהל' קדוש החודש הלי' ג (ופ"י מהלכות נדרים טוש"ע י"ד סי' רכ סעיף ד ה ו ז): ו [מיי' פ"א מהלכות קדוש החודש הלכה ח]: ז ח מיי' פ"ב מהלכות מגילה הלכה ה: **לא** ח מיי' פ"ב מהלכות מגילה הלכה ח: **לב** ט מיי' שם פ"ג הלי' ז: לג י מיי' שם פ"ב הלכה ח ט: **לד** כ מיי' שם הלכה ד [ז]: **לה** ל מיי' שם הלי' ו: **לו** מ מיי' שם הלי' ז:

ז) כירושלמי לפניט ליתא כגון אט שאין אט לריכין לתלמודינו וע"ש במפרש ומוסי דגי רבינו שאט לריכין נוסה יותר ודו"ק.

דמביאין חגיגה שהוא זמן חגיגה, כלומר לשחוט ולאכול, חגיגה בלבד וכל כיוצא בה שנאכלים הוא מותר, אבל עולה ראיה דיחין אותה למחר. וזו ששנינו בתוספתא בית שמאי היא, דתנן בית שמאי אומרים מביאין שלמים (ואין) (ו)סומכין עליהן אבל לא עולות כולי'. **רבא אמר** כך פירושה, חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין, כלומר כל ימי החג מאחרין מיום לחבירו, אבל אם שלמו ימי החג הראשון של חג חוזג והולך כל הרגל כולו עד יום טוב האחרון של חג, עבר הרגל כו'. **רב אשי אמר** הכי קאמר, אפילו עצרת דחגיגתה חד יומא הוא, אי איקלעו בשבת מאחרין חגיגה למחר. דתנן ומודין שאם לא להיות בשבת שיום טבוח לאחר השבת. וזו המשנה **אחרים היא** שאומרים אין בין עצרת לעצרת אלא ד' ימים, ואין הלכה כמותו. **רבי נטע נטיעה בפורים** וחגיגה של יו"ט, **אחר השבת.** שלין קרבן לא ביו"ט ולא בשבת (שם יז:).